

Professorens Øjne sendte ham en skærpet Pil over Bordet.

„Hvad er det for en Kur?“ spurgte Fru Bertha, der begyndte at blive interesseret.

„Jo, det var nu i Foraaret,“ forklarede Frøken Søholm. „Jeg rejste hjem fra min Kur i Svalebach og kom til at køre i Kupe med et ungt Ægtepar. Det var Nordmænd, tror jeg nok, men alligevel rigtig nette og behagelige Mennesker begge to. Vi kom saa til at tale om min Svaghed, og saa spør Hr. Akselsen mig — for de hed Akselsen, husker jeg nu — saa spør han mig, om jeg har prøvet en Petroleumskur. Han havde selv lige været saa forfærdelig syg, sagde han, og opgivet af Lægerne. Men saa havde en Ven af ham givet ham det Raad, at han i seks Uger skulde drikke en Pægl Petroleum om Dagen — et Likörglas ad Gangen — og nu var han bleven fuldstændig rask og havde været paa Bryllupsrejse med sin Kone.“

Fru Vilhelmine, der mærkede Forlegenheden brede sig omkring Bordet, skyndte sig at sige:

„Du kan tro, lille Tante, at den Herre har bildt dig noget ind.“

„Bildt mig noget ind? Jeg har da Øjne i Ho'edet! Og jeg siger dig, han var bleven fuldkommen rask, var helt rødhusset og saa sund og frisk, som om han aldrig havde fejlet noget. Næ, kom ikke med den, Vilhelmine! Men en Pægl om Dagen — det er rigtignok meget. Tror Professorens ikke, at man kan nøjes med mindre?“